

บทที่ 5 บทสรุปและข้อเสนอแนะ

บทสรุป

ในปัจจุบันการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนเป็นปัญหาที่กำลังท้าทายและบั่นทอนความมั่นคงของมนุษยชาติในโลกปัจจุบัน นอกจากนี้จะเห็นได้ว่าปัญหาการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนได้โยงใยและสะท้อนให้เห็นถึงความอ่อนด้อยทางเศรษฐกิจ สังคมและการเมืองรวมถึงค่านิยมของสังคมในแต่ละประเทศ สิ่งที่น่าวิตกและมองข้ามไปไม่ได้คือ กระบวนการของการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนนั้นไม่ได้เกิดขึ้นเพียงในอาณาเขตของประเทศใดประเทศหนึ่งเพียงประเทศเดียวเท่านั้น แต่การคุ้มครองสิทธิมนุษยชนเป็นปัญหาที่สามารถเกิดขึ้นได้จากประเทศหนึ่งเชื่อมโยงไปสู่อีกประเทศหนึ่ง ความรุนแรงของปัญหาการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนที่เกิดขึ้น ได้รับการยอมรับจากนานาประเทศว่าส่งผลกระทบต่อสิทธิมนุษยชนเป็นอย่างมาก จึงก่อให้เกิดความร่วมมือกันในระดับระหว่างประเทศขึ้น โดยทางองค์การสหประชาชาติเล็งเห็นถึงความสำคัญของปัญหาการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนจึงได้จัดทำอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการต่อต้านองค์การอาชญากรรมข้ามชาติ ค.ศ.2000 และพิธีสารเพื่อป้องกัน ปราบปราม และลงโทษการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนโดยเฉพาะผู้หญิงและเด็ก

อนุสัญญาองค์การสหประชาชาติ ว่าด้วยการต่อต้านองค์การอาชญากรรมข้ามชาติ ค.ศ.2000 ได้ให้ความสำคัญแก่ปัญหาของกลุ่มองค์กรอาชญากรรม จึงกำหนดให้ประเทศภาคีของอนุสัญญานี้จะต้องนำบทบัญญัติในข้อ 5 ไปบัญญัติเป็นกฎหมายภายในของตน โดยกำหนดให้การมีส่วนร่วมในกลุ่มองค์กรอาชญากรรม ให้เป็นความผิดทางอาญาฐานหนึ่งแยกต่างหากจากความผิดในเรื่องของการพยายามกระทำความผิดและการกระทำความผิดสำเร็จ นอกจากนี้ในอนุสัญญานี้ยังได้กำหนดมาตรการทางกฎหมายที่สำคัญที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ได้แก่ กำหนดให้การฟอกทรัพย์สินที่ได้จากการกระทำความผิดอาชญากรรมเป็นความผิดอาญา กำหนดหลักการเรื่องความรับผิดชอบของนิติบุคคล การริบทรัพย์สินและการยึดทรัพย์สิน เทคนิคการสืบสวนสอบสวนพิเศษ กำหนดให้การขัดขวางความยุติธรรมเป็นความผิดอาญา และการให้ความคุ้มครองแก่พยาน ญาติและบุคคลใกล้ชิด

พิธีสารป้องกัน ปราบปราม และลงโทษการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนโดยเฉพาะผู้หญิงและเด็ก ได้กำหนดมาตรการทางกฎหมายที่สำคัญ ได้แก่ การกำหนดให้การคุ้มครองสิทธิมนุษยชนเป็นความผิดอาญา การให้ความช่วยเหลือและคุ้มครองผู้เสียหายจากการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน การกำหนดสถานะของผู้เสียหายจากการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนในรัฐผู้รับการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน และการส่งกลับซึ่งผู้เสียหายจากการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน

เมื่อพิจารณาลักษณะการกระทำความผิดเกี่ยวกับการค้ามนุษย์ของประเทศไทย พบว่าการกระทำความผิดเกี่ยวกับการค้ามนุษย์มีรูปแบบการกระทำที่แตกต่างจากการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ซึ่งมักจะกระทำในรูปแบบขององค์กรอาชญากรรม (Organized Crime) แต่การกระทำความผิดเกี่ยวกับการค้ามนุษย์มีลักษณะพิเศษ กล่าวคือ มีรูปแบบในการกระทำความผิดเกี่ยวกับการค้ามนุษย์มี 2 ลักษณะ คือ รูปแบบของการค้าภายในประเทศ ซึ่งมีลักษณะเป็นเครือข่ายย่อยๆ และรูปแบบของการค้าระหว่างประเทศ ซึ่งมักกระทำโดยองค์กรอาชญากรรม ในขณะที่การใช้หลักการสมคบกันกระทำความผิดมีวัตถุประสงค์เพื่อการปราบปรามการกระทำความผิดในลักษณะที่ดำเนินการโดยองค์กรอาชญากรรม กล่าวคือ สาระสำคัญของการสมคบกันกระทำความผิด ก็คือ การตกลงกัน (Agreement) ซึ่งในประเทศที่ใช้กฎหมายระบบ Common Law เช่น อังกฤษ และสหรัฐอเมริกา การตกลงกันกระทำความผิดอาจกระทำโดยตรงหรือโดยปริยาย โดยวาจา หรือลายลักษณ์อักษรก็ได้ หรือแม้แต่ในกรณีที่บุคคลอาจจะไม่เคยพบหรือรู้จักกันมาก่อนก็อาจถือว่าสมคบกันกระทำความผิดได้ ในสหรัฐอเมริกาการสมคบกันกระทำความผิด นอกจากจะต้องมีการตกลงกัน เพื่อกระทำความผิดแล้ว จะต้องมีการกระทำอย่างหนึ่งอย่างใดซึ่งแสดงให้เห็นถึงการตกลงกันนั้นด้วย (Overt Act) ซึ่งการที่กฎหมายสหรัฐอเมริกา กำหนดต้องมีการกระทำโดยเปิดเผย (Overt Act) นี้ นอกจากจะแก้ไขปัญหาทางทฤษฎีที่ว่า การสมคบกันกระทำความผิดเป็นการลงโทษจิตใจของบุคคลโดยขณะที่เขายังไม่ได้กระทำแล้ว ยังเป็นการจำกัดขอบเขตของการสมคบกันกระทำความผิดให้มีความชัดเจนแน่นอนขึ้น

การนำหลักการสมคบกันกระทำความผิดมาใช้ตามกฎหมายไทยมีมานานแล้ว ตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 5 ในกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ.127 การนำหลักการดังกล่าวมาใช้จึงไม่ใช่เรื่องใหม่ในระบบกฎหมายไทย ประกอบกับหลักการสมคบกันกระทำความผิดนี้ได้ถูกนำมาบัญญัติไว้ในกฎหมายเฉพาะอื่นๆ ได้แก่ พระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ.2534 พระราชบัญญัติมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก พ.ศ.2540 เป็นต้น การนำหลักการสมคบกันกระทำความผิดมาใช้กับความผิดเกี่ยวกับการค้ามนุษย์ ตามที่ได้บัญญัติไว้ในมาตรา 9 แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ.2551 นั้น มีเนื้อหาเช่นเดียวกับมาตรา 7 แห่งพระราชบัญญัติมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก พ.ศ.2540 ซึ่งมีหลักการ คือ เมื่อบุคคลได้ตกลงกัน (Agreement) เพื่อจะกระทำความผิดเกี่ยวกับการค้ามนุษย์แม้จะยังไม่ได้ลงมือกระทำตามที่ได้ตกลงกันก็ถือว่ามีความผิดฐานสมคบแล้ว

การนำหลักการสมคบกันกระทำความผิดมาใช้ในการป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับการค้ามนุษย์อาจต้องประสบกับปัญหาและอุปสรรคในการบังคับใช้

หลักการดังกล่าว ในเรื่องต่อไปนี้เป็น ปัญหาการตีความเรื่องขอบเขตของการตกลงกัน การกำหนด ลักษณะนิยามความหมายของการค้ามนุษย์ ที่ยังไม่ชัดเจนเพียงพอ แม้ว่าพระราชบัญญัติป้องกัน และปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ.2551 มาตรา 6 ได้กำหนดองค์ประกอบของการกระทำความผิด รัฐการค้ามนุษย์ไว้สอดคล้องกับพิธีสารป้องกัน ปราบปราม และลงโทษการค้ามนุษย์โดยเฉพาะ ผู้หญิงและเด็ก แต่ในทางข้อเท็จจริงปรากฏว่ายังคงเกิดความสับสนและความไม่เข้าใจในนิยาม ความหมายของการค้ามนุษย์อย่างเพียงพอ ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญเบื้องต้นที่ทุกฝ่ายต้องทำความเข้าใจ ให้ถูกต้องตรงกัน หากไม่แล้วผลกระทบบที่สำคัญจะเกิดกับการดำเนินคดีในความผิดฐานสมคบซึ่ง เป็นความผิดรองจากความผิดฐานค้ามนุษย์ซึ่งมีความผิดหลักได้ นอกจากนี้ยังมีปัญหาในด้าน รูปแบบและวิธีการของการกระทำความผิดเกี่ยวกับการค้ามนุษย์ เนื่องจากหลักการสมคบกัน กระทำความผิดเป็นมาตรการทางกฎหมายซึ่งมีวัตถุประสงค์หลักในการนำมาใช้ในการปราบปราม อาชญากรรมที่กระทำโดยองค์กรอาชญากรรม (Organized Crime) ในขณะที่การกระทำความผิด เกี่ยวกับการค้ามนุษย์ของไทยมิได้มีรูปแบบและลักษณะการกระทำความผิดที่ดำเนินการโดย องค์กรอาชญากรรมเพียงอย่างเดียว ซึ่งแตกต่างจากการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ดังนั้น การนำหลักการสมคบกันกระทำความผิดมาใช้อาจไม่ครอบคลุมการกระทำความผิดเกี่ยวกับค้า มนุษย์ในรูปแบบอื่นๆ และปัญหาประการสุดท้ายคือ ปัญหาและอุปสรรคในเรื่องพยานหลักฐาน การรับฟัง และการชั่งน้ำหนักพยานหลักฐานในการกระทำความผิดเกี่ยวกับการค้ามนุษย์ เพราะ โดยลักษณะการสมคบกันกระทำความผิดขาดองค์ประกอบในส่วนผลของการกระทำและลักษณะ การกระทำความผิดยากแก่บุคคลภายนอกจะรู้ได้ จึงเป็นการยากที่จะหาพยานหลักฐานโดยตรง เพื่อพิสูจน์ความผิด เพราะการตกลงกันนั้นผู้กระทำจะใช้วิธีการที่อ้อมค้อม (Devious) ปกปิด (Hidden) เป็นความลับ (Secret) และอย่างลึกลับ (Clandestine) จะรู้กันเฉพาะบรรดาผู้ร่วม กระทำความผิด นอกจากนี้ปัญหาที่อาจเกิดขึ้นในการใช้หลักการสมคบกันกระทำความผิด เกี่ยวกับการค้ามนุษย์ คือ ปัญหาเกี่ยวกับการชั่งน้ำหนักพยานของศาลไทยในกรณีที่เป็นคำตัดสิน ทอดของผู้ร่วมกระทำความผิดกับจำเลย ซึ่งการชั่งน้ำหนักพยานหลักฐานถือเป็นเรื่องที่อยู่ใน ดุลพินิจของศาลและเป็นปัญหาข้อเท็จจริงในการดำเนินคดีการสมคบกันกระทำความผิดเกี่ยวกับ การค้ามนุษย์ ดังนั้น การกันผู้ต้องหาไว้เป็นพยานในทางปฏิบัติจึงควรหา "พยานประกอบอย่าง อื่น" โดยเฉพาะพยานประกอบนี้ควรมีเนื้อหาสาระที่จะช่วยยืนยันหรือสนับสนุนคำรับของผู้ร่วม กระทำความผิดที่กันไว้เป็นพยานให้นำเชื่อถือ เช่น พยานเอกสารเพื่อที่จะพิสูจน์ให้เข้าหลัก Overt Act และหลัก Non-Overt Act ได้ด้วย

ข้อเสนอแนะ

1. กรณีการนำหลักการสมคบกันกระทำความผิด (Conspiracy) มาใช้กับการกระทำความผิดเกี่ยวกับการค้ามนุษย์ไม่ปรากฏว่าประเทศไทยได้บัญญัติให้ต้องมีการกระทำโดยเปิดเผย (Overt Act) ดังนั้น สิทธิ เสรีภาพของบุคคลจึงอาจถูกระทบกระเทือนได้โดยง่าย เพื่อจำกัดขอบเขตของการสมคบกันกระทำความผิดเกี่ยวกับการค้ามนุษย์และเพื่อคุ้มครองสิทธิ เสรีภาพของบุคคลจึงจำเป็นต้องกำหนดให้การสมคบกันกระทำความผิดเกี่ยวกับการค้ามนุษย์ จะต้องมีการกระทำอย่างหนึ่งอย่างใดเปิดเผยออกมาให้เห็นถึงการตกลงกันเพื่อกระทำความผิด (Overt Act) จึงควรมีองค์ประกอบเรื่องการ "กระทำที่ปรากฏภายนอกเพื่อให้การสมคบ คืบหน้าไป" เพื่อพิสูจน์ถึงการตกลงดังกล่าวด้วย ดังเช่น ในมาตรา 18 ของ U.S.C.A. มาตรา 371 และใน Model Penal Code มาตรา 5.03 ของสหรัฐอเมริกาได้บัญญัติไว้อย่างชัดเจนว่า "การกระทำที่ปรากฏภายนอกของผู้ร่วมสมคบอย่างน้อยหนึ่งคนกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อส่งผลให้การสมคบนั้นคืบหน้าไป ซึ่งการกระทำที่ปรากฏภายนอกดังกล่าวไม่จำเป็นต้องเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมายหรือเป็นการกระทำอันเป็นวัตถุประสงค์ของการสมคบ"

โดยการกระทำอย่างหนึ่งอย่างใดเปิดเผยออกมาให้เห็นถึงการตกลงกันเพื่อกระทำความผิด (Overt Act) ได้แก่ลักษณะดังต่อไปนี้

- 1) อาการกิริยาที่แสดงออกว่าผู้สมคบมีการตกลงกัน
- 2) สัญลักษณ์ที่ปรากฏออกมาว่าผู้สมคบมีการตกลงกัน
- 3) การติดต่อกัน
- 4) การวางแผน
- 5) การประชุมเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิด
- 6) การเข้ามีส่วนร่วมของการกระทำขั้นตอนต่างๆ ที่นำไปสู่การกระทำความผิด

หลัก (Substantive offense)

ดังนั้น เพื่อสนับสนุนให้มี "การกระทำโดยเปิดเผยออกมา" (Overt Act) ที่ชัดเจนมากขึ้น จึงควรนำหลักทฤษฎีการกระทำขั้นตอนสำคัญ (Substantive Step Test) ซึ่งเป็นทฤษฎีที่ Model Penal Code คิดขึ้น โดยจะไม่มองย้อนไปข้างหน้าว่าการกระทำนั้นใกล้ชิดต่อผลสำเร็จขนาดไหน แต่จะมองย้อนไปข้างหลังว่าการกระทำต่างๆ ที่ผ่านมาของผู้สมคบคนใดคนหนึ่งกระทำนั้นถือเป็น "ขั้นตอนสำคัญ" หรือไม่ หากผู้บังคับใช้กฎหมาย เช่น พนักงานสอบสวน อัยการ พยายามนำหลักการ "การกระทำโดยเปิดเผยออกมา" (Overt Act) มาใช้อย่างเหมาะสมในการแสวงหาข้อเท็จจริงแล้วก็จะทำให้เห็นได้ชัดเจนว่ามีการตกลงกันกระทำความผิดเกิดขึ้นจริง ศาลก็สามารถนำข้อเท็จจริงที่ได้มาประกอบพิจารณาเพื่อลงโทษผู้กระทำผิดได้ นอกจากนี้ การ

กำหนดให้มี "การกระทำโดยเปิดเผยออกมา" (Overt Act) ในการพิสูจน์ความผิดเรื่องสมคบยังเป็น การช่วยคุ้มครองสิทธิของผู้ต้องหาไม่ให้ถูกเจ้าหน้าที่ของรัฐใช้อำนาจกักขังโดยปราศจากเหตุ ผลได้

2. เร่งสร้างความเข้าใจในคำนิยามในทางกฎหมายที่แน่นอนของ "การค้ำมนุษย์" ให้ถูกต้องตรงกันระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง โดยยึดถือตามข้อ 3 ของพิธีสารเพื่อป้องกัน ปรามปราม และลงโทษการค้ำมนุษย์โดยเฉพาะผู้หญิงและเด็ก เพราะการขาดความเข้าใจในคำ นิยามอย่างชัดเจนเพียงพอแล้ว ทำให้แต่ละหน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการตามมุมมองจาก อำนาจหน้าที่ของตน การบังคับใช้กฎหมายและการประสานงานไม่สอดคล้องกันมีผลทำให้การ ป้องกันและปรามปรามการค้ำมนุษย์ไม่สัมฤทธิ์ผล และทำให้มาตรการกฎหมายในเรื่องหลักการ สมคบกันกระทำความผิดนำมาใช้ไม่ได้ผลเท่าที่ควร

3. เนื่องจากในการดำเนินการป้องกันและปรามปรามการกระทำความผิด เกี่ยวกับการค้ำมนุษย์มิได้มีหน่วยงานกลางที่รับผิดชอบโดยเฉพาะดังเช่นความผิดเกี่ยวกับ ยาเสพติดที่มีสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปรามปรามยาเสพติด (ป.ป.ส.) เป็นองค์กรกลาง ในการแก้ไขปัญหายาเสพติดของประเทศ ดังนั้นการกระทำความผิดเกี่ยวกับการค้ำมนุษย์จึงควร เสริมสร้างการประสานงานและประสานความร่วมมือระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต่างๆ เช่น กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ กองบังคับการปรามปรามการกระทำความผิด ต่อเด็ก เยาวชนและสตรี สำนักงานอัยการสูงสุด เป็นต้น เพื่อให้การดำเนินการป้องกันและ ปรามปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับการค้ำมนุษย์เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

4 ในการพิสูจน์การสมคบกันกระทำความผิดเกี่ยวกับการค้ำมนุษย์ กรณีพยานผู้ ร่วมกระทำความผิดนั้นถ้าได้มาโดยบริสุทธิ์ ไม่ได้มีการบังคับ ชูเชิญหรือให้สัญญาประการใดแล้ว และในการเบิกความถ้าไม่มีมูลพอที่จะรับฟังว่าพยานผู้ร่วมกระทำนั้นเป็นพยานเท็จ น่าจะถือว่า พยานหลักฐานนั้นได้ให้การตามสัจจริง และควรที่จะมีน้ำหนักลงโทษจำเลยได้ เพราะพยาน โดยตรงอาจไม่สามารถค้นหาได้ และในการแสวงหาพยานหลักฐานของพนักงานเจ้าหน้าที่ในทาง ปฏิบัติควรที่จะหาพยานยืนยันอิสระ (Corroboration Evidence) ประกอบพยานผู้ร่วมกระทำ ความผิดนั้นด้วย โดยพยานยืนยันอิสระประกอบนั้น จะต้องสามารถรับฟังได้ และมีที่มาต่างหาก จากผู้ร่วมกระทำความผิดที่ถูกกันไว้เป็นพยาน และจะต้องมีเนื้อหาสาระยืนยันหรือสนับสนุนความ น่าเชื่อถือของผู้ร่วมกระทำความผิดที่ถูกกันไว้เป็นพยานนั้นด้วย

5. ในกรณีการตรวจสอบการแจ้งข้อหาแก่ผู้สมคบกันกระทำความผิดเกี่ยวกับ การค้ำมนุษย์ ของพนักงานเจ้าหน้าที่ เพื่อวัตถุประสงค์ในการคุ้มครองสิทธิของผู้ถูกกล่าวหาที่ บริสุทธิ์จากการถูกฟ้องร้องและดำเนินคดีที่มีขอบด้วยกฎหมาย ควรกำหนดให้เจ้าหน้าที่ตำรวจที่มี

หน้าที่เป็นพนักงานสอบสวนโดยมีตำแหน่งยศร้อยตำรวจตรีขึ้นไปยื่นคำขอการอนุมัติและอนุญาต เป็นลายลักษณ์อักษรต่อหัวหน้าสถานีตำรวจ ซึ่งเป็นผู้ที่มีอำนาจสูงสุดในการควบคุมและสั่งการ เพื่อวัตถุประสงค์ในการตรวจสอบภายในหน่วยงานขององค์กรตำรวจในกรณีที่มีการกระทำที่มี ขอบด้วยกฎหมาย ประกอบกับควรกำหนดให้มีพนักงานอัยการได้เข้ามามีส่วนร่วมและมีบทบาท ในการพิจารณาคำร้องขอการนำหลักการสมคบกันกระทำความผิดไปบังคับใช้ร่วมกับหัวหน้า สถานีตำรวจด้วย เพราะว่าพนักงานอัยการเป็นผู้รับผิดชอบในการฟ้องร้องดำเนินคดี การให้เจ้า พนักงานอัยการเข้ามามีส่วนตรวจสอบรู้เห็นตั้งแต่ต้น ย่อมทำให้ทราบข้อเท็จจริงโดยละเอียด ซึ่งมี ผลให้การดำเนินคดีไม่ผิดพลาดได้ และยังเป็นการชอบด้วยหลักคานกันของอำนาจ (หลัก Check and Balance)

6. นำเอามาตรการทางกฎหมายในอนุสัญญาสหประชาชาติเพื่อต่อต้าน อาชญากรรมข้ามชาติที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร ค.ศ.2000 โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่อง เทคนิคการ สืบสวนสอบสวนพิเศษ ตามอนุสัญญา ข้อ 20 มาใช้อย่างจริงจัง หลากหลายและเป็นรูปธรรมมาก ขึ้น เนื่องจากเทคนิคการสืบสวนเป็นเครื่องมือในการแสวงหาและรวบรวมพยานหลักฐานเพื่อ พิสูจน์ความผิดของผู้กระทำความผิดที่ได้สมคบกันได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น ทั้งนี้ ตาม พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ.2551 มาตรา 30 ได้ให้อำนาจกับ พนักงานเจ้าหน้าที่ในการใช้วิธีการสืบสวนสอบสวนคดีพิเศษ คือการดักฟังการสนทนา ในขณะที่ วิธีการสืบสวนสอบสวนคดีพิเศษอื่นที่อนุสัญญาอ้างถึงเป็นตัวอ้อมมีหลายประเภท ได้แก่ การใช้ การติดตามบุคคลด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Surveillance) การจัดส่วนภายใต้การ ควบคุม (Control Delivery) การปฏิบัติการลับหรือการอำพรางตัว (Under Cover) และการล่อซื้อ หรือล่อให้กระทำความผิด (Entrapment)